

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A. E. K.**
státní příslušnost Marocké království,
t. č. v Azylovém domě pro lidi bez domova, 602 00 Brno, Bratislavská
58

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2019 č. j. OAM-919/ZA-ZA11-LE24-
2018

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Žalobce odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že přípustnost opakované žádosti je nutno posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění, jak pro udělení azylu, tak i pro udělení doplňkové ochrany. I navzdory formálnímu neuvedení nových skutečností či zjištění, nelze shledat nepřipustnou žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany situace v zemi původu zásadním způsobem změnila a tyto změny by mohly zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dle žalobce žalovaný naprosto vynechal posouzení změny bezpečnostní situace v zemi původu, změny politické situace a případný dopad nově uvedeného rozvodu žalobce, který nechává žalovaný úplně bez jakékoli odezvy, ač se jedná bezesporu o novou skutečnost, která by mohla být relevantní ve vztahu k řízení o mezinárodní ochraně, zvláště v kontextu náboženského vyznání žalobce a valné většiny obyvatel země původu, na jejichž chování a přístup si žalobce stěžuje. Namítal, že celé rozhodnutí je v mnoha směrech neúplné a značně zjednodušené, nedošlo ani ke konkrétnímu explicitnímu posouzení bezpečnostní situace a její případné změny, pouze bylo bez jakéhokoli odůvodnění či citace zdrojů, které údajně žalovaný použil, uvedeno, že k žádné změně nedošlo. Konstatoval-li žalovaný, že nová tvrzení o tom, že by v České republice chtěl žít i nadále, zvykl si zde a mentalita a soužití s lidmi v zemi původu jsou pro něj problematické, mohl uplatnit již v předchozí žádosti a byly mu známy, žalobce namítal, že okolnost, že se cítí být integrován, nemohl uvést dříve, nýbrž až nyní v době aktuálního řízení. Jedná se tedy o novou skutečnost, která mu v předchozím řízení nebyla známa, a nemohl ji tedy uplatnit.
2. Žalobce rovněž namítal, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného neobsahuje konkrétní srovnání jednotlivých žádostí, důvody předchozích žádostí jsou v rozhodnutí uvedeny vágně a zjednodušeně. Vyslovil domněnku, že nebyly natolik identické, jak uvádí žalovaný.
3. Žalobce rovněž uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť postrádá náležité odůvodnění a posouzení relevantních změn v situaci v zemi původu s tím, že v rozhodnutí o opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají. Poukázal na to, že naposledy byla jeho žádost meritorně posouzena v létě roku 2017. Doba mezi posouzením předchozí žádosti a aktuální žádosti je tedy téměř 2 roky. Lze tedy předpokládat, že se situace v jeho životě a též celková bezpečnostní situace Maroka během té doby změnily.
4. Žalobce dále uvedl, že tvrdil-li ve své opakované žádosti, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu své integrace a negativních projevů obyvatel země původu, měl se žalovaný snažit zjistit od něho další podrobnosti týkající se jeho žádosti, případně zjistit, zda se nemůže jednat o náboženské pronásledování z důvodu jeho rozvodu, příp. mohl zjišťovat, zda má možnost obrátit se na složky státu s žádostí o pomoc a zda tato pomoc může být efektivně poskytnuta.

5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž citoval a uvedl, že po zhodnocení výpovědi žalobce dospěl k závěru, že sice nad rámec stejných důvodů uvedl i nové skutečnosti, a sice, že dříve měl na území ČR legální pobyt a chtěl by zde žít i nadále, do Maroka se vrátit nechce, ani nemůže, protože si tady zvykl, zvykl si na zdejší mentalitu a kvůli mentalitě lidí v Maroku se do vlasti vrátit nemůže a nechce s tím, že mentalita lidí tam je jiná, každý stále ostatní pozoruje, lidé si závidí a pomlouvají se. Skutečnosti tohoto charakteru ovšem nelze považovat za okolnosti, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčily by o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce v poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl v kolonce stav: „rozvedený – já jsem před měsícem posílal bratrovi do Maroka plnou moc, aby mě rozvedl, za týden bych měl obdržet faxem potvrzení“. Žalovaný zdůraznil, že jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu žalobce neuváděl nevraživost lidí v Maroku kvůli tomu, že se rozvedl, nýbrž tu skutečnost, že již delší dobu žije v České republice, zvykl si zde a nelíbí se mu marocká mentalita. Žádné náboženské důvody v souvislosti s rozvodem (který za měsíc zřejmě ani neproběhl), nesdělil. Tyto skutečnosti v souvislosti s rozvodem jsou dle žalovaného účelově zmíněny až v žalobě a žalovaný má za to, že se žalobce pouze snaží uměle zvrátit nepříznivý stav ve věci řízení o mezinárodní ochranu. Z informací o situaci v Maroku shromážděných ve spise neplyne, že by v zemi původu žalobce došlo od roku 2017 ke změně odůvodňující opětovné meritorní posouzení následné žádosti o mezinárodní ochranu. V napadeném rozhodnutí uvedl, že takové skutečnosti neshledal. Jakkoli je odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto ohledu stručné, má oporu v materiálech do spisu zařazených.
6. Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s.ř.s. ve stanovené lhůtě ani ke dni rozhodnutí soudu nevyjádřil.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., s.ř.s., v platném znění, v mezích žalobních bodů a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 29. 10. 2018 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 1. 11. 2018 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a sdělil, že je arabské národnosti, z náboženství vyznává sunnitský islám. Nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné strany nebo organizace. Tvrdil, že je rozvedený s tím, že před měsícem posílal bratrovi do Maroka plnou moc, „aby jej rozvedl“. Očekával, že za týden by měl obdržet faxem potvrzení. Nemá žádné děti. Průběh cesty z Maroka do České republiky popsal tak, že 27. 2. 2017 odletěl do Portugalska a odtud do Prahy. Na území České republiky vstoupil 27. 2. 2017 na základě povolení k pobytu. Za dobu pobytu v Evropě navštívil asi 15 států. Jednalo se spíše o krátkodobé cesty, dovolenou. K předchozí žádosti uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany žádal v České republice již v roce 2017. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že dříve měl na území České republiky legální pobyt, chtěl by zde žít i nadále. Do Maroka se

vrátit nechce, protože si tady zvykl. Vyhovuje mu zdejší mentalita. Kvůli mentalitě lidí v Maroku se do vlasti vrátit nemůže a nechce. Mentalita lidí tam je jiná, lidé si závidí, pomlouvají se. V České republice si každý žije svým vlastním životem.

9. Z obsahu správního spisu krajský soud dále zjistil, že jeho součástí je i dokumentace o předchozím správním řízení ve věci první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Správní řízení bylo vedeno pod č. OAM-304/ZA-ZA11-2017. Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2017 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana v žádné formě. Rozhodnutí nabylo právní moci 3. 8. 2017. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem č. j. 30 Az 1/2017-37 ze dne 6. 4. 2018 zamítl. Rozhodnutí nabylo právní moci 10. 4. 2018. Řízení o následné kasační stížnosti žalobce proti uvedenému rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 10 Azs 129/2018-58 ze dne 20. 9. 2018 zastavil. Tvrzeným důvodem první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace jeho pobytu na území České republiky. Sdělil, že povolení k pobytu na území ČR pozbyl a hodlá zde setrvat kvůli těhotné přítelkyni a bratrovi a chtěl by zde získat zaměstnání.
10. Součástí správního spisu jsou rovněž informace, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Maroku. Konkrétně žalovaný vycházel z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 132369/2018-LPTP ze dne 6. 11. 2018 a z Informace oddělení zahraničních projektů Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR – Maroko – bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 21. 6. 2018.
11. Ze správního spisu se podává, že v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dne 29. 1. 2019 dána možnost seznámit se s výše uvedenými informacemi a podklady rozhodnutí, vyjádřit k nim námitky. Žalobce této možnosti nevyužil, prohlásil, že se s obsahem podkladů blíže seznámit nechce, ani se k nim nechtěl nijak vyjádřit. Rovněž nenavrhл doplnění podkladů a nevyjádřil se ke zdrojům informací a způsobu jejich využití.
12. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
13. Podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona, řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
14. Po porovnání tvrzení žalobce v rámci řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu a jeho tvrzení v posuzované věci soud přisvědčil žalovanému v tom, že důvodem žádosti žalobce byla snaha o legalizaci pobytu v České republice. Žalobce uváděl, že v České republice žije jeho bratr, chtěl by zde pracovat. Co se týče opakované žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce odůvodnil tvrzením, že dříve měl v České republice pobyt legální, že si zde zvykl, chce v České republice žít nadále, má soud za to, že se jedná rovněž o tvrzení vypovídající o snaze žalobce o legalizaci jeho pobytu na území České republiky. Nově tvrdil toliko to, že si zvykl na zdejší mentalitu a že kvůli mentalitě lidí v Maroku se do vlasti nechce vrátit, že si tam lidé závidí a pomlouvají se a v České republice si žije každý svým vlastním životem. Žalobce dále na jednu stranu uvedl, že je rozvedený, ovšem současně poznamenal, že před měsícem

(míněno k datu, kdy poskytoval tyto údaje) zaslal bratrovi do Maroka plnou moc „aby jej rozvedl“. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že uvedené nové okolnosti, na základě nichž žalobce požadoval opětovné meritorní posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které se týkají mentality lidí v Maroku, musely být žalobci prokazatelně známy již při podání jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, přesto je žalobce mezi důvody své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl. Co se týče nového tvrzení o tom, že je údajně rozvedený, je nutno uvést, že nebylo povinností žalovaného zabývat se celou řadou dalších otázek a konsekvencí tohoto žalobcova tvrzení, jak se namítá v žalobě, konkrétně hodnocením toho, zda se jedná o okolnost relevantní v kontextu náboženského vyznání žalobce a valné většiny obyvatel země původu. Nebylo povinností správního orgánu si za žalobce cokoli domýšlet a konstruovat, a to za situace, kdy žalobce v průběhu správního řízení oproti žalobním tvrzením nic o náboženských důvodech v souvislosti s rozvodem neuváděl. Soud také sdílí názor žalovaného, že z informací o zemi původu, které mu posloužily jako podklad pro vydání rozhodnutí, nevyplývala žádná změna okolností, ke které by byl žalovaný z úřední povinnosti vázán přihlídnout s ohledem na uváděné odůvodnění žádosti. Soud činí závěr, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně, za tím účelem si opatřil dostatek podkladů, umožnil žalobci uvést veškeré důvody, které jej vedly k podání opakované žádosti, a to při poskytnutí údajů k žádosti i při seznámení s podklady rozhodnutí a shromáždil rovněž aktuální zprávy o zemi původu. Všechny získané podklady žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil a z odůvodnění je zřejmé, z čeho žalovaný vycházel, jakými úvahami se řídil při posuzování opatřených podkladů pro vydání rozhodnutí a k jakým závěrům takto dospěl. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že v posuzované věci nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které by odůvodňovaly opětovné hodnocení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a jeho obav z návratu do země původu a která by si vyžadovala nutnost vydání nového meritorního rozhodnutí v jeho věci. Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti žalobou napadené rozhodnutí postiženo není. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval rovněž otázkou, zda v zemi původu nedošlo k takové zásadní změně, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti. Soud proto nepovažuje námitky žalobce, že se žalovaný nezabýval tím, zda v jeho vlasti nedošlo k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, za důvodné. Soud uzavírá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území České republiky byla tak správně shledána nepřípustnou. Za daného stavu pak dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu bylo řízení zastaveno.

15. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
16. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 18.07.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně